

ΑΣΜΑΤΙΟΝ

Τῇ ΜΑΡΙΑ ***

(ἐπὶ τοῦ ἤχου: Quand tu chantes bercée
τῇ; Marion Delorme τοῦ Victor Hugo).

Ἄν ἀγρυπνήσας κλίνω
πονοῦσαν κεφαλὴν,
σιμὰ μου διακρίνω,
ὡς ὄναρ σὲ δειλὴν.
Ἐγείρουμαι ταχὺ
τὴν πτέρυγα κινεῖς,
Πατῆς, πατῆς, Μαρία
πατῆς δὲν με πονεῖς.
δὲν με πονεῖς. (δις)

Μ' ἐμέτρησαν οἱ πόνοι
ἡμέρας θλιβεράς,
παρῆλθον τόσοι χρόνοι
μὲ νύκτας πνιγνῆρας·
Μὲ τήκει ἀγρυπνία
καὶ εἶμαι ἀσθενής.
Ἰδὲ, ἰδὲ, Μαρία
ἰδὲ, δὲν με πονεῖς;
δὲν με πονεῖς; (δις)

Τοῦ παρελθόντος φῶμα
τὸ μέλλον μου ὥχρυν.
Καὶ πένθιμον εἶν' ᾤσμαι
τὸ μαῦρόν μου παρόν.
Ἀνάμνησις γλυκεῖα,
πικρὰ μὲ τυραννεῖς.
Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ, Μαρία
ἀρκεῖ δὲν με πονεῖς;
δὲν με πονεῖς; (δις)

Καὶ τάφος ἂν με κλείσῃ
εἰς βάθος γῆς ψυχρόν,
θὰ μὲ ἀκολουθήσῃ
ἡ μνήμη σου νεκρόν.
Οὐδὲ παραμυθία
μὲ εἶν' ἐλπίς θανῆς·
Θά ζῶ πονῶν, Μαρία,
ἀφοῦ δὲν με πονεῖς,
δὲν με πονεῖς. (δις)

ΙΩ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Δύο λησταὶ Βοημοὶ διαβαίνοντες
πλησίον ἐνὸς ἀγροῦ εἶδον χωρικόν τινα
σπεῖροντα.—Σπεῖρε ὅσον θέλεις, τῷ
λέγουσιν, ὅ,τι φυτρώσῃ εἶναι δι' ἡμᾶς.
—Πιθανόν, τοῖς ἀπεκρίθη ὁ χωρικός,

σπεῖρω κανάβι, καὶ ἀπ' αὐτὸ κατασκευ-
άζουσι τὸ σχοινίον τῆς ἀγκύνης.

Μέλλων νὰ ἀποθάνῃ πλούσιός τις ἐ-
κάλεσε τὸν χρυσοχόον του καὶ τῷ εἶπε:
—Εἰς τὴν διαθήκην μου ἀφίνω καὶ εἰς
ὑμᾶς πεντακόσια τάληρα.—Ὁ χρυσο-
χόος ἤρχισε νὰ τὸν εὐχαριστῇ μεγάλως
καὶ νὰ δεικνύῃ διὰ παντοίων τρόπων τὴν
εὐγνωμοσύνην του, ἀλλ' ὅταν, μετὰ τὸν
θάνατον τοῦ πλουσίου, ἀνεγνώσθη ἡ δι-
αθήκη του, ἤκουσε μεταξὺ τῶν ἄλλων
καὶ τὸ ἀκόλουθον ἄρθρον.—Ἐπίσης
κληροδοτῶ καὶ εἰς τὸν χρυσοχόον μου
Κύριον *** τὰ πεντακόσια τάληρα, τὰ
ὅποια κατεχράσθη ἀπὸ παραγγελίας τι-
νᾶς, ἃς τῷ ἀνέθεσα.

Διάσημός τις Ἴρλανδοῦς ἔλεγε πρὸς
τινα φίλον του. «Δαμβάνω καθ' ἡμέραν
πληθὺν ἀνωνύμων προσβλητικῶν ἐπι-
στολῶν· ἀλλὰ δὲν πειράζομαι ἐπειδὴ
αἰσθάνομαι μεγάλην ἀπέχθειαν διὰ τὰς
ἀνωνύμους ἐπιστολάς. Καὶ διὰ τοῦτο ὅ-
ταν ἐγὼ ἔλθω εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ γρά-
ψω ἀνωνύμους ἐπιστολάς τὰς ὑπο-
γράφω!

Παροιμία τις ῥωσσικὴ λέγει ὅτι ὑ-
ποδέχονται τὸν ἄνθρωπον κατὰ τὸ ἐν-
δυμα τὸ ὁποῖον φέρει, καὶ τὸν ἀποχαι-
ρετῶσι κατὰ τὸ πνεῦμα τὸ ὁποῖον ἔ-
δειξε.

—Ἰούλιε, δὲν ἔμαθες σήμερον τὴν
γεωγραφίαν σου, ἔλεγε καθηγητὴς τις
πρὸς τὸν μαθητὴν του.

—Ὅχι, κύριε καθηγητὰ, δὲν ἀξίζει
τὸν κόπον.

—Πῶς;

—Ἀφοῦ ἡ γῆ θὰ καταστραφῇ, ἤκου-
σα νὰ λέγουν ὅτι θὰ ἔχωμεν ἄλλην νεω-
τέραν.

Ὁ μαρκήσιος Ζιμενὲς, ἐκτὸς ἄλλων
πολλῶν γελοίων πράξεων ἐποίει καὶ κω-
μωδίας, ἀλλὰ κωμωδίας οἰκτρὰς· μετα-
ξὺ τούτων μία ὑπόθεσιν εἶχε τὸν θάνα-